

**"मीठे बच्चे- शिव जयन्तीमा तिमीले खूब धुमधामसँग निराकार बाबाको जीवनी सबैलाई सुनाऊ,
यो शिव जयन्ती नै हीरातुल्य छ ।"**

प्रश्न : तिमी ब्राह्मणहरूको सच्चा दीपावली कहिले हुन्छ र कसरी ?

उत्तर : वास्तवमा शिव जयन्ती नै तिम्रो लागि सच्चा-सच्चा दीपावली हो किनकि यसै अवसरमा शिवबाबा आएर तिमी आत्मारूपी दीपकलाई जगाउनुहुन्छ । हरेकको घरको दीप जल्छ अर्थात् आत्माको ज्योति जागदछ । उनीहरूले स्थूल दीप जलाउँछन् तर तिम्रो सच्चा दीपक शिवबाबा आएपछि जागदछ । त्यसैले तिमी खूब धुमधामसँग शिव जयन्ती मनाऊ ।

ओम् शान्ति । मीठा प्यारा रूहानी बच्चाहरूले शिवबाबाको जयन्ती मनाउँछन् अनि भारतवर्षमा त शिव जयन्ती मनाउँछन् नै । जयन्ती एक परमात्माको मनाइन्छ । उहाँलाई फेरि सर्वव्यापी भनिदिन्छन् । अब सबैको जयन्ती त हुन सक्दैन । जयन्ती कहिले मनाइन्छ ? जब गर्भबाट बाहिर आउँछन् । शिव जयन्ती मनाउन त अवश्य मनाउँछन् । आर्य समाजीहरूले पनि मनाउँछन् । अहिले तिमी मनाइरहेका छौ ७८ औं जयन्ती, अर्थात् ७८ वर्ष भयो जयन्तीको । उहाँ त निराकार हुनुहुन्छ, उहाँको जयन्ती कसरी हुन सक्छ ? यति धेरै ठूला-ठूला मानिसहरूलाई निमन्त्रण पत्र जान्छ । कसैले सोध्नु त पर्छ- जयन्ती कसरी मनाउनुहुन्छ ? उहाँले जन्म कहिले र कसरी लिनुभयो ? अनि उहाँको शरीरको नाम के राखियो ? तर यस्ता पत्थरबुद्धि हुन्छन् जो कहिल्यै सोध्दैनन् । तिमीले उनीहरूलाई बताउन सक्छौ- उहाँ हुनुहुन्छ निराकार, उहाँको नाम हो शिव । तिमी शालिग्राम बच्चाहरू हो । जानेका छौ यो शरीरमा शालिग्राम छ । नाम शरीरको हुन्छ । उहाँ हुनुहुन्छ परम आत्मा शिव । अहिले तिमी कति धुमधामसँग कार्यक्रम बनाउँछौ । दिन-प्रतिदिन तिमी धुमधामसँग सम्झाइरहन्छौ- जब शिवबाबा ब्रह्मा तनमा प्रवेश गर्नुहुन्छ, त्यसैलाई नै उहाँको जयन्ती भनेर गायन गरिन्छ । त्यसको तिथि-मिति केही छैन । भन्नुहुन्छ म साधारण तनमा प्रवेश गर्छु । तर कहिले कुन समयमा त्यो बताउनुहुन्न । तिथि-मिति, दिन आदि बताउने भए त फलानो मिति भन्ने हुन्थ्यो । जन्मपत्री आदि त उहाँको हुँदैन । वास्तवमा सबैभन्दा उच्च जन्मपत्री त उहाँको हो । कर्तव्य पनि उहाँको सबैभन्दा उच्च छ । भन्छन् प्रभु हजुरको महिमा अपरम्पार छ । त्यसैले अवश्य पनि केही गर्नुभएको हुनुपर्छ । महिमा त धेरैको गायन गरिन्छ । नेहरू, गान्धी आदि सबैको महिमा गायन गरिन्छ । उहाँको महिमा कसैले बताउन सक्दैन । तिमी सम्झाउँछौ उहाँ ज्ञानका सागर, शान्तिका सागर हुनुहुन्छ । उहाँ त एउटै हुनुहुन्छ । फेरि उहाँलाई सर्वव्यापी कसरी भन्न सकिन्छ । तर केही पनि सम्भन्दैनन् । अनि तिमीले मनाउँदा कसैले पनि सोच्ने साहस पनि गर्दैनन् । नत्रभने सोध्नुपर्ने शिव जयन्ती मनाइन्छ, महिमा गरिन्छ भने अवश्य पनि कोही यहाँ पहिला आएर गएको हुनुपर्छ । धेरै भक्तहरू छन् । यदि सरकारले नमान्ने हो भने त भक्त, साधु, गुरुहरूको छाप पनि नबनाउनुपर्ने हो । जस्तो सरकार, त्यस्तै जनता । अहिले तिमी बच्चाहरूलाई बाबाको जीवनीको पनि राम्रोसँग जानकारी भएको छ । तिमीलाई जति नशा छ अरू कसैलाई पनि हुन सक्दैन । तिमीले नै भन्छौ शिव जयन्ती हीरातुल्य छ, अरू सबै जयन्ती कौडी समान हुन् । बाबाले नै आएर कौडिलाई हीरातुल्य बनाउनुहुन्छ । श्रीकृष्ण पनि बाबाद्वारा नै यति उच्च बनेका हुन् । यसैले उनको जन्मलाई हीरातुल्य भनेर गायन गरिन्छ । पहिला कौडीतुल्य हुन्छ अनि फेरि हीरातुल्य बाबाले बनाउनुहुन्छ । यो कुरा अरू मनुष्यले जान्दैनन् । उनलाई यस्तो विश्वको राजकुमार कसले बनाए ? त्यसैले यो पनि सम्झाउनुपर्छ- कृष्ण जन्माष्टमी मनाइन्छ । बच्चा त माताको गर्भबाट बाहिर आएका हुन् । उनलाई टोकरीमा लिएर गए । अब कृष्ण त विश्वका राजकुमार थिए फेरि उनलाई भय के को ? त्यहाँ कंस आदि कहाँबाट आए ? यी सबै कुराहरू शास्त्रमा लेखिदिएका छन् । अहिले तिमीले राम्ररी सम्झाउनुपर्छ । सम्झाउने युक्तिहरू पनि धेरै राम्रा चाहिन्छन् । सबैले एकै किसिमले पढाउन सक्दैनन् । युक्तियुक्त नसम्झाउनाले अरू नै नोक्सान (डिससर्विस) हुन्छ ।

अब शिव जयन्ती मनाइन्छ भने अवश्य पनि शिवको महिमा गरिन्छ । गान्धी जयन्तीमा गान्धीको नै महिमा गरिन्छ । अरू केही बुद्धिमा आउँदैन । अहिले तिमीले शिव जयन्ती मनाउँदा अवश्य पनि उहाँको महिमा, उहाँको जीवनी वा जीवन चरित्र पनि हुनुपर्छ । तिमीले त्यस दिन उहाँको जीवन चरित्र बसेर सुनाऊ । जसरी बाबा भन्नुहुन्छ मनुष्यले केही सोच्ने पनि सोध्दैनन् शिव जयन्ती कसरी शुरू भयो । त्यसको केही पनि वर्णन छैन । उहाँको महिमा त अपरम्पार भनेर गायन गरिन्छ । शिवबाबालाई भोलानाथ भनेर धेरै महिमा गर्छन् । उहाँ त भोला भण्डारी हुनुहुन्छ । उनीहरूले त शिव-शंकर भनिदिन्छन् । शंकरलाई भोलानाथ सम्भन्छन् । वास्तवमा भोलानाथ शंकर त होइनन् ।

उनलाई त भनिन्छ आँखा खोले अनि विनाश भयो, धतुरो खाने भए फेरि उनलाई भोलानाथ भनेर कसरी भन्न सकिन्छ । महिमा त एको नै हुन्छ । तिमीले शिवको मन्दिरमा गएर सम्झाउनुपर्छ । त्यहाँ धेरै मनुष्यहरू आउँछन् त्यसैले शिवको जीवन चरित्र सुनाउनुपर्छ । भन्दछन् भोला भण्डारी शिवबाबा । अहिले शिव र शंकरमा फरक पनि तिमी नै बताउँछौ । शिवको पूजा हुन्छ शिवको मन्दिरमा । त्यसैले तिमीले त्यहाँ गएर शिवको जीवन कहानी बताउनुपर्छ । जीवन कहानी शब्द सुनेर कसैको दिमाग चक्कर खान थाल्दछ- शिवको जीवन कहानी कसरी सुनाउलान् ? त्यसैले यो अनौठो कुरा सुनेर मनुष्यहरू धेरै नै आउनेछन् । भन, निम्तामा जो आउँछन् उनीहरूलाई हामीले निराकार परमपिता परमात्माको जीवन कहानी बताउनेछौ । गान्धी आदिको पनि त जीवनी सुन्छन् नि । अहिले तिमीले शिवको महिमा गन्यौ भने मनुष्यको बुद्धिवाट सर्वव्यापीको कुरा नै हराउनेछ । एको महिमा फेरि अर्कोसँग मिल्दैन । यो जुन मण्डप बनाउँछन् वा प्रदर्शनी गर्छन्, त्यो कुनै शिवको मन्दिर त होइन । तिमीले जानेका छौ सच्चा-सच्चा शिवको मन्दिर वास्तवमा यो हो, जहाँ रचयिता स्वयम् बसेर रचयिता एवं रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य सम्झाउनुहुन्छ । तिमीले लेख्न सक्छौ रचयिताको जीवन कहानी र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य अथवा इतिहास सुनाउँछौ । हिन्दी-अंग्रेजीमा लेखिएको होस् । ठूलाबडा मानिसहरूको पासमा गयौ भने आश्चर्य हुनेछन्- यी को हुन् जसले परमपिता परमात्माको जीवनी बताउँछन् ! केवल रचनाको बारेमा तिमीले भन्यौ भने सम्झनेछन् प्रलय भयो अनि नयाँ रचना रचियो । तर होइन, तिमीले त सम्झाउनु छ बाबा आएर पतितलाई पावन बनाउनुहुन्छ, अनि मनुष्य आश्चर्यमा पर्नेछन् । शिवको मन्दिरमा पनि धेरै आउनेछन् । हल वा मण्डप ठूलो हुनुपर्छ । हुन त तिमी प्रभातफेरि निकाल्छौ, त्यसमा पनि यी लक्ष्मी-नारायणको राज्य कसले स्थापना गर्नुभयो, उनीहरूलाई यो कुरा सम्झाउनुपर्छ । निराकार शिवबाबा जो सबै आत्माहरूका पिता हुनुहुन्छ उहाँ नै आएर राजयोग सिकाउनुहुन्छ । यस्तै-यस्तै प्रकारका विचार सागर मन्थन गर्नु पर्छ- कसरी शिवको मन्दिरमा गएर सेवा गर्ने ? शिवको मन्दिरमा बिहान सबेरै पूजा गर्छन्, घण्टा आदि पनि बज्छन् । शिवबाबा पनि प्रभातको समयमा आउनुहुन्छ । आधा रातमा भनिदैन । त्यस बेला तिमीले ज्ञान पनि सुनाउन सक्दैनौ किनकि मनुष्यहरू सुतेका हुन्छन् । रातमा फेरि पनि मनुष्यलाई फुर्सद हुन्छ । बत्तीहरू आदि पनि बल्छन् । उज्यालो पनि राम्रो हुनुपर्छ । शिवबाबा आएर तिमी आत्माहरूलाई जगाउनुहुन्छ । सच्चा दीपावली त यो हो, हरेकको घरको दीप जल्छ अर्थात् आत्माको ज्योति जाग्दछ । उनीहरूले त घरमा स्थूल दीपक बाल्दछन् । तर दीपावलीको वास्तविक अर्थ यो हो । कसैकसैको दीपक त बिलकुलै जल्दैन । तिमीले जान्दछौ आफ्नो दीपक कसरी जाग्दछ ? कसैको मृत्यु भयो भने अँध्यारो नहोस् भनेर दियो जलाउँछन् । तर पहिला त आत्माको दीपक जाग्नुपर्छ अनि मात्र अँध्यारो हुँदैन । नत्र भने मनुष्य घोर अन्धकारमा हुन्छ । आत्माले त सेकेण्डमा एउटा शरीर छाडेर अर्को लिन्छ । अन्धकार आदिको यसमा कुरा हुँदैन । यी सबै भक्तिमार्गका रीतिरिवाज हुन् । घिउ सकिए पछि दियो निभ्छ । अन्धकारको अर्थ पनि केही बुझ्दैनन् । पितृ खुवाउने कुराको पनि अर्थ बुझ्दैनन् । पहिला पहिला आत्मालाई बोलाउँथे, केही सोध्थे । अहिले त्यति चलन छैन । यहाँ पनि आउँछन् । कुनै कुनै समयमा केही कुरा भन्छन् । भन त तिमी सुखी छौ ? अनि भन्छन् हजुर सुखी छु । हुन त अवश्य पनि यहाँबाट जो जान्छन् राम्रै घरमा जन्म लिनेछन् । जन्म त अवश्य पनि अज्ञानीका घरमा लिनेछन् । ज्ञानीका घरमा त लिन सक्दैनन् किनकि ज्ञानी ब्राह्मण त विकारमा जान सक्दैनन् । उनीहरू त पवित्र हुन्छन् । तर हो, राम्रो सुखी घरमा गएर जन्म लिन्छन् । विवेक पनि भन्छ- जस्तो अवस्था, त्यस्तै जन्म । फेरि त्यहाँ आफ्नो प्रभुत्व (जलवा) देखाउँछन् । शरीर सानै भएकोले बोल्न सक्दैन । अलि ठूलो भएपछि अवश्य पनि ज्ञानको प्रभुत्व देखाउँछन् । जसरी कसै-कसैले शास्त्रको संस्कार लिएर गए भने बचपनमा नै त्यसमा लाग्छन्, यहाँबाट पनि ज्ञान लिएर गए भने अवश्य पनि महिमा हुनेछ ।

तिमीले शिवजयन्ती मनाउँछौ । अरू मनुष्यहरूले केही अर्थ बुझ्न सक्दैनन् । सोध्नुपर्दछ- यदि उहाँ सर्वव्यापी हुनुहुन्छ भने जयन्ती कसरी मनाउने ? अहिले तिमी बच्चाहरू पढिरहेका छौ । तिमी जान्दछौ उहाँ पिता पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक पनि हुनुहुन्छ, सतगुरु पनि हुनुहुन्छ । बाबाले सम्झाउनुभएको छ र सिक्खहरूले पनि भन्दछन् सत् श्री अकाल हुनुहुन्छ । वास्तवमा अकालमूर्त त सबै आत्माहरू हुन् तर एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छन् यसैलाई जन्म-मरण भनिन्छ । आत्मा त त्यही हो । आत्माले ८४ जन्म लिन्छ । कल्प जब पूरा हुन्छ तब स्वयम् परमात्माले आएर भन्नुहुन्छ म को हुँ ? म कसरी यिनमा प्रवेश गर्छु ? जसबाट तिमीले आफै बुझ्दछौ । पहिला जानेका थिएनौ । हो, परमात्माले प्रवेश गर्नुहुन्छ तर कसरी, कहिले प्रवेश गर्नुभयो, कहाँ बुझ्नेका थिए र ! दिन-प्रतिदिन तिम्रो बुद्धिमा

यी सबै कुरा स्पष्ट हुँदै जानेछन् । नयाँ-नयाँ कुराहरू तिमीले सुनिरहनेछौ । पहिले दुई पिताको रहस्य कहाँ सम्झाइन्थ्यो र ! पहिला त मानौ बच्चा जस्तै थिए । अहिले पनि धेरैले भन्छन्- बाबा, म हजुरको दुई दिनको बच्चा हुँ । यति दिनको बच्चा हुँ । सम्झन्छन् जे हुन्छ कल्प पहिले जस्तै । यसमा धेरै ज्ञान छ । बुझ्न पनि समय लाग्छ । जन्मिएर कोही मर्छन् पनि । दुई महिना, ८ महिनाका भएर मर्छन् । तिम्रो साथमा आउँछन्, भन्छन् यो ठिक हो । उहाँ हाम्रो पिता हुनुहुन्छ, हामी उहाँका सन्तान हौ । हो-हो भन्छन् । बच्चाहरूले पनि लेख्छन्- धेरै प्रभावित हुन्छन् । फेरि बाहिर गएर समाप्त, मर्दछन् । फेरि आउँदै आउँदैन् भन्ने के होला ? या त पछि आएर पुनः रिफ्रेश हुन्छन् या प्रजामा आउँछन् । यी सबै कुराहरू बुझाउनुपर्छ । हामीहरूले शिव जयन्ती कसरी मनाउँछौ ? शिवबाबाले कसरी सद्गति दिनु हुन्छ ? शिवबाबाले स्वर्गको सौगात लिएर आउनुहुन्छ । उहाँ स्वयम् भन्नुहुन्छ म तिमीलाई राजयोग सिकाउँछु । विश्वको मालिक बनाउँछु । बाबा त हुनुहुन्छ नै स्वर्गका रचयिता त्यसैले अवश्य पनि स्वर्गका मालिक बनाउनुहुन्छ । हामी उहाँको जीवनी बताउँछौ । कसरी स्वर्ग स्थापना गर्नुहुन्छ, कसरी राजयोग सिकाउनुहुन्छ, आएर सिक्नुहोस् । जसरी बाबाले सम्झाउनुहुन्छ, त्यसरी बच्चाहरूले सम्झाउन सक्दैनन् र ? यसमा धेरै राम्ररी सम्झाउनेवाला चाहिन्छ । शिवको मन्दिरमा धेरै राम्रोसँग शिव जयन्ती मनाउँछन्, त्यहाँ गएर सम्झाउनुपर्छ । लक्ष्मी-नारायणका मन्दिरमा गएर यदि शिवको जीवन कथा सुनायौ भने कसैलाई राम्रो लाग्दैन । ख्याल रहँदैन । फेरि उनीहरूको बुद्धिमा राम्ररी बसाउनुपर्छ । लक्ष्मी-नारायणका मन्दिरमा धेरै जना आउँछन् । उनीहरूलाई लक्ष्मी-नारायण, राधा-कृष्णको रहस्य सम्झाउन सक्छौ । उनीहरूका भिन्दा भिन्दै मन्दिर हुनुपर्छ । कृष्ण जयन्तीमा तिमीले कृष्णका मन्दिरमा गएर सम्झाऊ- कृष्ण नै सुन्दर, कृष्ण नै काला भनेर किन गायन गरिन्छ ? भन्दछन् गाउँलेको छोरो । गाउँमा त गाई-बाख्रा चराए होलान् । बाबा महशुश गर्नुहुन्छ म पनि गाउँले थिएँ । न टोपी, न जुता । अहिले स्मृति आउँछ म के थिएँ फेरि बाबाले आएर प्रवेश गर्नुभएको छ । त्यसैले यो बाबाको लक्ष्य सबैलाई मिलोस्- शिवबाबालाई याद गर उहाँ नै सद्गतिदाता हुनुहुन्छ । तिमीले रामचन्द्रको पनि जीवन कहानी बताउन सक्छौ । कहिले देखि उनको राज्य शुरू भयो, कति वर्ष भयो । यस्ता प्रकारका विचारहरू आउनुपर्छ । शिवको मन्दिरमा शिवको नै जीवनी सुनाउनुपर्छ । लक्ष्मी-नारायणको मन्दिरमा लक्ष्मी-नारायणको महिमा गर्नुपर्छ । रामको मन्दिरमा गयौ भने रामको जीवन कहानी सुनाउँछौ । अहिले तिमीले पुरुषार्थ गरिरहेका छौ देवी-देवता धर्म स्थापना गर्नका लागि । हिन्दू धर्म त कसैले स्थापना गरेको होइन । हिन्दू कुनै धर्म होइन- यो कुरा सिधै भन्दा रिसाउनेछन् । सम्झन्छन्- यी कुनै इसाई हुनुपर्छ । तिमीले भन हामी आदि सनातन देवी-देवता धर्मका हौ जसलाई आजकल हिन्दू भनिदिएका छन् । अच्छा ! मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार :

- १) शिव जयन्ती धुमधामसँग मनाऊ । शिवबाबाको मन्दिरमा शिवको र लक्ष्मी-नारायणको मन्दिरमा लक्ष्मी-नारायणको वा राधा-कृष्णको जीवनी सुनाऊ । सबैलाई युक्तियुक्त तरिकाले सम्झाऊ ।
- २) अज्ञान अन्धकारबाट बच्नका लागि आत्मारूपी दीपकलाई ज्ञान घृतबाट प्रज्वलित राख्नु छ । अरूलाई पनि अज्ञान अन्धकारबाट निकाल्नु छ ।

वरदान : हर कदममा वरदाताबाट वरदान प्राप्त गरेर मेहनतबाट मुक्त रहनेवाला अधिकारी आत्मा भव

जो हुन् नै वरदाताका बच्चाहरू उनीहरूलाई हर कदममा वरदाताबाट वरदान स्वतः प्राप्त हुन्छ । वरदान नै उहाँको पालना हो । वरदानहरूको पालनाद्वारा नै पालना लिन्छन् । विना मेहनत यति श्रेष्ठ प्राप्तिहरू हुनु यसैलाई वरदान भनिन्छ । त्यसैले जन्म-जन्म प्राप्तिको अधिकारी बन्छौ । हर कदममा वरदाताका वरदान प्राप्त भइरहेको छ र सदा प्राप्त भइरहने छ । अधिकारी आत्माहरूका लागि दृष्टिबाट, वचनबाट, सम्बन्धबाट वरदान नै वरदान हुन्छ ।

स्लोगन : समयको गति अनुसार पुरुषार्थको गतिलाई तीव्र बनाऊ ।